

Hogyan szenvedsz?

Időpont: Húsvét utáni 2. vasárnap, 1952. április 27. [Helyszín: Győr ?]

Alapige: I. Péter 2:21-25.

Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek: A ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre: A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel szógyultatok meg. Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához.

A húsvét utáni második vasárnapot a Jó Pásztor vasárnapjának szokták nevezni, mivel az erre a napra kirendelt evangéliumi és epistolai szentlecke a jó pásztorról beszél. Az evangélium inkább Jézusról beszél, mint a jó pásztorról, az epistola inkább mirólunk, mint tévelygő juhokról.

A tévelygés nem egyszeri elkalandozás a jó pásztorról és a nyájától. Amikor Péter így jelöli meg a keresztyének életét, akkor nem arra gondol, hogy egyszer úgy belefeledkeztünk a világ gyönyörűségeibe, hogy elmaradtunk a pásztorától, elvesztettük a szemünk előtt a nyájat s ezzel belesodrótunk mindenféle veszedelembé, hanem úgy látja, hogy ez a mi állandó magatartásunk. Eltévedtünk egyszer, megkeresett, s hazavitt a jó pásztor. Másnap megint csak a magunk útjára tértünk. Megint megkeresett, s hazavitt a pásztor, s másnap megint újrakezdődött az egész. Mi nem eltévedt juhok vagyunk, hanem tévelygők, gonosz, akaratos bárányok, kik sok gondot, munkát s fájdalmat szerzünk a pásztornak.

Abból a sok jelből, melyből erre a mi tévelygő állapotunkra következtetni lehet, Péter apostol csak egyet emel ki a felolvasott igében: Nem tudunk szenvedni. Jöjj, s nézzük meg magunkat ennek az igének a tükörében! Hogyan szenvedsz?

1./ Nem jól nézel a szenvedésre, ez az ige első felelete.

"Arra hívatatok el", mondja Péter a szenvedő keresztyéneknek. /21. v./ A keresztyén ember és a szenvedés tehát hivatásszerűleg van összekapcsolódva. Elkerülhetetlen velejárója az életünknek. Mi bizony rendszerint nem így nézünk a saját szenvedésünkre. Lehet, hogy általában, elvileg így nézünk a szenvedésre, de amikor az elvből a mi életünkben kellene gyakorlatnak lennie, akkor egyszerre sérelemnek érezzük, hogy szenvednünk kell. Pedig Isten népének nem kevesebbet, hanem többet kell szenvednie, mint a világ gyermekeinek.

Szenvednünk kell, mint minden embernek, a magunk bűneiért, mert Isten, ha megbocsát is, sokszor nem hagyhat büntetés nélkül üdvösségünk érdekében. Szenvednünk kell, mint minden embernek, a mások bűneiért is, mert Isten az emberiséget sorsközösségbe teremtette, s ez alól a törvény alól az övéit sem hajlandó kivonni. Ezenkívül azonban szenvednünk kell a Sátán megsokszorosított kísértéseit. Aki az övé, azt nem nagyon kísértgeti, de aki nem az övé, aki menekülni akar előle, aki Istenhez tartozik, annál szenvedélyesebben támad a Sátán. /Jakab 1:2./ A Sátán kísértéstöbbletén kívül Isten is keményebben fogja az övéit. Zsid. 12:5-11. beszél arról a szenvedéstöbbletről, mellyel Isten az Ő gyermekeit fenytve neveli. Végül be kell teljesednie Isten népén Krisztus jövendölésének, melyet János 15:20-ban mondott: "Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd." Ez a Krisztusért való szenvedés többlete.

Míg mindezeket magadra vonatkoztatod, ne felejtse el, hogy Péter ezt a szenvedésszemléletet olyan rabszolgáktól kívánta levelében, akik szívtelen /2:18./, tettelességre vetemedő, pofozkodó /2.20./ urak alatt voltak kénytelenek élni szolgálóéletüket!

2./ Nem jól szólsz a szenvedésben, ez az ige második fejelete.

Az apostol a szenvedő Jézus példájára emlékezteti olvasóit, akinek szájában álnokság nem találtatott, aki szidalmaztatván viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött. /22-23. v./

A szenvedő ember mindig bőbeszédű. Nem is lehet csodálni. Akinek telve van a szíve – márpedig a szenvedő embernek tele van a szíve – annak csordultig telt szíve tartalma kicsordul a száján. Embertelenség a szenvedőtől elvenni a panaszkodás jogát és némaságra kárhoztatni őt. Ugyanaz a Jakab apostol, aki sokat harcol a nyelv bűnei ellen, levele 5. fejezetének 13-16. versében arra biztatja a szenvedőt, hogy nyissa meg ajkát Isten és ember előtt, Isten felé imádságra, ember felé bűnvallásra. Péter sem azt akarja az igében, hogy a szenvedő keresztyének némuljanak el, hanem azt, hogy a szenvedésben úgy szóljanak, mint Krisztus. A szenvedő ember szájában ugyanis sok álnokság található. Imádság, bűnvallás, megértő testvért keresés szavai helyett a szidalom és fenyegetődzés szavaira nyílik a szenvedő ajka, mégpedig nemcsak emberrel, hanem Istennel szemben is.

Ne felejtse el, hogy Péter ezt a levelet keresztyénekhez írja. Hát keresztyének is rászorulnak ilyen figyelmeztetésre? Sajnos, igen. Gondolj a Biblia nagy szenvedő emberére, Jóbra! Kegyetlensége megfésüli a mondatokat, melyek ajkára tolulnak, a gondolatok megfogalmazása nem olyan durva, mint ahogyan hangoznának egy istentelen ember ajkáról, de Istennel és emberekkel való nagy perlekedése végén ő is úgy érzi, hogy nem felelhet mást Isten

kérdőre vonására, mint ezt: "Kezemet a szájamra teszem. Egyszer szóltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé!" /Jób 39:37-38./

Ha pedig meggondoljuk, hogy Isten messziről érti gondolatainkat amikor még nyelvünkön sincs a szó, Ő már egészen érti azt /Zsolt. 139:2-4./, előtte tehát a gondolat és a szó ugyanaz, akkor nekünk is alázattal kell szájunkra tenni a kezünket, mert ha mindent elmondottunk volna, ami szenvedés közben Isten és ember ellen az agyunkban megfordult, mi sem vagyunk különbek, mi sem jól szólunk a szenvedésben.

3./ Nem jól érzel a szenvedésben, ez az ige harmadik felelete.

Az ige a bosszúállás érzéséről beszél, amikor ezt mondja: "Szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre. /23b. vers/ Ez a vers félreértésre adhat alkalmat, ha elfelejtkezünk arról, hogy az összefüggés szerint ez is Jézus példájára vonatkozik. A bosszúállás érzése ugyanis nemcsak úgy vehet rajtunk erőt, hogy úrrá lesz fölöttünk a megfizetés indulata, s minden alkalmat felhasználunk, ha pedig nem kínálkozik ilyen, keresünk lehetőséget arra, hogy fájdalmat, kárt, szenvedést okozzunk annak, aki nekünk szenvedést hozott, hanem megbújhat a bosszú vallásos takaró alatt is. Ha gyávák vagyunk a személyes megtorlásra, vagy túl kockázatosnak látszik az, akkor sokszor tesszük át ügyünket Isten ítélőszéke elé, Őt akarjuk felhasználni bosszúnk eszközéül. Ha szenvedélyesebb a természetünk, átkot szóró ajkunk követeli Istentől az elégtételt, a kamatos kamattal való megfizetést. Ha csendesebb egyéniségűek vagyunk, akkor ráhagyjuk a megfizetést, de figyelve lessük, mikor következik be a megtorlás, s türelmetlenek vagyunk, ha nem hamarosan elégülhet ki bosszúvágunk.

Világos, hogy Jézus nem így vitte szenvedése ügyét az igazságosan ítélő elé. Ő imádkozott a kereszten azokért, akik neki szenvedést okoztak. Nem azért imádkozott, hogy verje meg Isten őket, mert az Ő kezei le vannak szögezve s így saját maga nem vehet magának elégtételt, hanem azért könyörgött, hogy az igazságosan ítélő vegye tekintetbe ellenségeinek tudatlanságát és bocsásson meg nekik.

Vajon így érzünk-e mi is a szenvedésben?

4./ Nem jó a viszonyod a szenvedésben Krisztushoz, ez az ige negyedik felelete.

A 24-25. vers arra figyelmezteti a levél szenvedő olvasóit, hogy Krisztus nemcsak példánk, hanem Megváltónk is. Ha csak példát hagyott volna ránk, az rajtunk nem segítene. Nekünk nem példára, hanem erőre van elsősorban szükségünk. A szenvedő nem arra kíváncsi, hogy hogyan kell szenvedni, hanem azután sóvárog, hogy ereje legyen úgy szenvedni, ahogyan kell. Hát itt az erő nagypéntekben és húsvétban. Krisztus eleget tett bűneinkért, tévelygő bárány életünkben

szerzett sok sebünkből meggyógyított, s új élettel ajándékozott meg, mely meghalt a bűnnek s él a Krisztus pásztorlása alatt. Figyeld meg, hogy Péter szerint ez az új élet nem az emberi erőfeszítés eredménye, hanem ajándék. Az ajándék megvan, csak érte kell nyúlnunk a hitünk karjaival. Ha nem az enyém, nem azért van így, mert az ajándék nincs meg, hanem azért, mert nem törődtem vele, s nem kellett nekem.

Ha nem tudok Krisztus-módra szenvedni, nem azért van, mert talán a szenvedésem kibíratatlan, hanem azért, mert Krisztus még nem lett azzá számomra, ami szeretne lenni.

Krisztus tévelygő juhai! Igaz-e rólunk is az ige, hogy csak voltunk tévelygő juhok, de most megtérünk lelkünk pásztorához és felvigyázójához? Ámen.